

VIATA PAROHIALA

FOAIE TRIMESTRIALĂ A PAROHIEI ORTODOXE ROMÂNE "SF. MARIA" SYDNEY
64 Linthorn Avenue, Enfield South 2133, N.S.W.

APRILIE 2015 ANUL XL www.parohiasfantamaria.com.au

HRISTOS A INVIAT!

Din cuprins

Cuvant de inceput - pag. 1

*Pastorala la Invierea
Domnului - pag. 2*

*Jertfa Mantuitorului Hristos -
pag. 6*

Stiri din eparhie - pag. 9

*Marturiile Icoanei Invierii -
pag. 10*

Catehism ortodox - pag. 18

Activitatea parohiala - pag. 20

Cuvant de inceput

Cu ocazia maritului Praznic al Invierii Domnului dorim tuturor sanatate, pace, bucurii alaturand urarea noastra crestineasca "Hristos a Inviat"!

Incepand cu acest numar al revistei parohiei noastre am introdus cateva articole noi. La rubrica *Catehism ortodox* am ales sa va

aducem inainte invataturi din Catehismul Bisericii Ortodoxe. Aparut sub ingrijirea Patriarhului Iustinian in 1952 si retiparit in 1992, este o carte de referinta si care, credem noi, va ajuta la informarea, lamurirea si propovaduirea credintei noastre stramosesti crestinilor ortodocsi romani aflati pe meleaguri asa departate.

In cadrul articolului *Activitatea parohiala* dorim sa prezentam informatii cu privire la evenimentele din parohie: boteze, cununii, decese, parastase. Deasemenea aici

vor apare donatiile primite, listele cu donatori si sumele realizate la picnicuri.

In cea de-a treia rubrica

Stiri din eparhie dorim sa va aducem informatii despre evenimentele mai importante ce au avut loc in cadrul eparhiei, cuprinzand parohiile ortodoxe romane atat din Australia cat si Noua Zeelanda. Tot aici vor apare comunicate ale Patriarhiei noastre sau evenimente mai importante ce au avut loc pe teritoriul acesteia.

Pastorala la Invierea Domnului

*Învierea Domnului – Unirea cu Hristos printr-o
continuă pregătire duhovnicească*

† MIHAIL

CU HARUL LUI DUMNEZEU

EPISCOP AL EPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE A AUSTRALIEI SI NOII
ZEELANDE

Preacucernicilor preoți și tuturor
binecredincioșilor creștini din eparhia Noastră
Har, milă și pace de la Hristos Domnul nostru, iar
de la Noi părintești binecuvântări.

*“Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu însumi
sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase,
precum Mă vedeți pe mine că am” (Lc. 24,39)*

Iubiți credincioși și credincioase,

Hristos a Înviat!

Sărbătorim astăzi și mărturisim Învierea lui
Hristos, care este cel mai mare eveniment din
istoria neamului omenesc. Prin Învierea lui
Hristos firea omenească a fost înnoită și de atunci
neamul omenesc trăiește realitatea eshatologică.
Dar atunci când vorbim despre Înviere, vorbim și
despre Răstignire, pentru că Răstignirea și
Învierea sunt două momente hotărâtoare ale
vieții mântuitoare, așa cum cântăm în slujbele
Bisericii: *”a venit prin Cruce, bucurie la toată lumea.
Totdeauna binecuvântând pe Domnul, laudăm Învierea
Lui”*.

Biserica creștină sărbătorește Învierea Domnului
din momentul în care Hristos Domnul S-a
coborât la iad pentru a elibera sufletele dreptilor
Vechiului Testament de sub stăpânirea diavolului
și a morții, subliniind încă din slujba Utreniei din
Sâmbăta Mare când purtăm Epitaful, biruința
asupra întunericii prin Învierea cea luminoasă.

Biruință moartea prin moartea Sa, Hristos se
coboară în iad și eliberează pe protopărinți și pe
dreptii Vechiului Testament. Dacă prin căderea
lui Adam a căzut tot neamul omenesc, pentru că
Adam era părintele din care s-a născut întregul
neam omenesc, prin Înviere am gustat și noi
roadele mântuirii, deoarece Hristos Mântuitorul
și-a asumat pe lângă firea dumnezeiască, și pe cea
omenească. Sfântul Apostol Petru în Epistola I
Sobornicească, spune: *“Pentru că și Hristos a suferit
odată moartea pentru păcatele noastre, El, Cel drept,
pentru cei nedrepti, ca să ne aducă pe noi la Dumnezeu,
omorât fiind cu trupul, dar viu făcut în duh, întru care S-a
pogorât și a propovăduit duhurilor tinute în închisoare”* (I
Petru 3, 18-19). Și iarăși în alt loc spune: *“ca spre
aceasta s-a binevestit morților, ca să fie judecați, ca
oamenii, după trup, dar să vieze, după Dumnezeu, cu
duhul”*. Sfântul Ioan Gură de Aur, referindu-se la
lucrarea aceasta mântuitoare a Domnului, în
cuvântul de învățătură din Duminica Paștilor,
spune între altele că, atunci când Hristos s-a
pogorât la Iad, acesta *“a fost omorât...s-a surpat... a
fost legal”*, adăugând că prin moartea lui Hristos
pe Cruce, Iadul a răpit un trup muritor, dar
deodată s-a aflat în fața lui Dumnezeu; a luat
ceea ce a văzut, adică

trupul omenesc și firea omenească, dar a fost
biruit de ceea ce nu vedea, adică de Dumnezeu.

După trei zile, Hristos a Înviat cu trupul, fapt
constatat dis-de-dimineată, pe când era încă
întuneric, de către femeile mironosițe, care
mergeau la mormânt ca să ungă cu miresme,
după tradiția iudaică, trupul lui Iisus. Prin
urmare, prima zi din săptămână, adică duminica,
este ziua învierii lui Hristos. Dacă sâmbăta
Hristos a biruit stăpânirea diavolului și a morții,
duminica a Înviat și a făcut cunoscut lumii
învierea Sa din morți. Duminica este prima zi din

săptămână, dar este și ziua a opta. În Vechiul Testament este considerată ca fiind o zi importantă deoarece este prima zi în care s-a făcut lumina, ziua în care s-a început zidirea lumii de către Dumnezeu, iar pe de altă parte este considerată ca zi sfântă, după porunca: *„sapte zile să aduceți jertfă Domnului și în ziua a opta va fi adunare Sfântă; să aduceți arderi de tot Domnului”* (Leviticul 23,36). Așadar, în ziua Învierii, duminica, Hristos Domnul a lepădat ce era muritor și supus pătimirii și a rezidit întreaga făptură.

Pentru aceasta Biserica acordă o atenție deosebită acestei zile și se străduiește să o sfințească. Sfântul Ioan Damaschin cinstește sărbătoarea Paștilor zicând: *“Această aleasă și sfântă zi, cea dintâi a săptămânii, împărăteasă și doamnă, praznic al praznicelor este și sărbătoare a sărbătorilor, în care binecuvântăm pe Hristos în veci”*.

Femeile mironosițe și ucenicii Domnului îl văd pe Domnul

Hristos înviat din morți, pentru că erau pregătiți duhovnicește. De altfel, Hristos Domnul înainte de Patima Sa, spune: *“acum voi sunteți curăți pentru cuvântul pe care vi l-am spus”* (In.15,3). Timp de trei ani, ucenicii au ascultat cuvântul Învățătorului prin care le-a descoperit tainele împărăției cerurilor, s-au curățit, au alungat demonii, L-au urmat și astfel s-au pregătit pentru a primi îndumnezeirea și pentru a se împărtăși de harul Învierii Domnului.

Unii dintre oameni își pun diferite întrebări zicând: de ce nu S-a arătat Hristos tuturor oamenilor sau celor care I-au negat învierea, pentru a-i încredința și pentru a-i determina să creadă? Dacă s-ar cunoaște învățătura de credință a Bisericii creștine, asemenea întrebări nu ar mai apărea și asemenea îndoieli nu ar mai exista în sufletele chinuite ale oamenilor. Arătarea lui Hristos cel Înviat nu se face pentru ca omul să fie forțat să creadă; Învierea nu este un spectacol.

De fiecare data când Hristos s-a arătat, a avut o motivație precisă și un anumit scop. Trebuie să subliniem faptul că Domnul nu obligă pe nimeni să creadă în El. Arătarea lui Dumnezeu se face într-un moment important în viața omului. Cu siguranță, cu toții Îl vom vedea pe Dumnezeu la cea de-a doua venire a lui Hristos. Atunci însă, pentru cei curățiți și pregătiți, precum apostolii, El va fi lumina, iar pentru cei necurați El va face

judecata spre așezarea dreptății dumnezeiești.

Totodată, Hristos Domnul și după Înviere continua să îi pregătească pe ucenici pentru împărtășirea din dumnezeire și pentru vederea lui Dumnezeu într-o măsură mai mare, care avea să se facă în ziua Cincizecimii. Pentru aceasta putem spune că vederea lui Hristos înviat din morți, depinde de statura duhovnicească a omului.

Iubiți frați și surori în Domnul,

Biserica Ortodoxă, care este Trupul lui Hristos, ne descoperă experiența Învierii Domnului. Sfântul Simeon Noul Teolog referindu-se la rugăciunea: “Învierea lui Hristos, văzând, să ne închinăm Sfântului, Domnului Iisus, Unuia Celui fără de păcat” ne învață că prin această rugăciune nu ne referim numai la Învierea pe care au văzut-o ucenicii Domnului. Altfel spus, nu este vorba numai de o simplă mențiune istorică, ci mai ales este vorba despre Învierea lui Hristos din morți, prin care Îl vedem și Îl simțim în Biserică. Noi spunem și mărturisim: “Învierea lui Hristos văzând”. Această vedere însă se face de către credincioși în măsura în care sunt pregătiți duhovnicește. Așa cum spune Sfântul Grigorie Palama, Aposolul Toma nu a putut să îl vadă pe Hristos cel Înviat, mai întâi pentru că nu era laolaltă cu ceilalți apostoli. Lipsa din grupul lor atunci când a venit Domnul în mijlocul lor. Pentru aceasta suntem chemați să nu lipsim de la slujbele de duminică, pentru ca să nu ne aflăm și noi în situația apostolului Toma. Pe de altă parte, se poate înțelege că apostolul Toma nu ajunsese încă la starea duhovnicească pentru a-L vedea pe Hristos înviat. După ce a fost pregătit de apostoli, se pocăiește de necredința sa și se aprinde în el râvna și dragostea pentru Hristos; iar Domnul când îl întâlnește în duminica următoare, îl încredințează că El a înviat și îl invită să îl pipăie. “*Domnul meu și Dumnezeul meu*” (In. 20,28) a strigat apostolul Toma, cu credință, referindu-se la cele două firi ale lui Hristos care erau unite într-un singur trup, deoarece, cuvântul “*Domn îi arată firea omenească, iar ca Dumnezeu, pe cea dumnezeiască, și amândouă firile sunt unite în Hristos înviat din morți*”.

Atunci când în comunitățile creștine oamenii nepregătiți corespunzător ca să-L primească în chip duhovnicesc pe Hristos cel înviat din morți, nu vor să primească credința nici “din auzite”, nici “din vederea duhovnicească” a lui Dumnezeu, aceia în amăgirea lor, în mândria lor, de multe ori devin potrivnici ai lucrării Bisericii în

lume. Unii ca aceștia nu pot înțelege tainele vieții veșnice și în amăgirea lor, în neîncrederea lor în învățătura Bisericii, devin potrivnici voii și lucrării lui Dumnezeu în lume. Acestora le amintim cuvintele Sfântului Vasile cel Mare care spune că oamenii care au săvârșit lucruri rele și viclene vor învia spre osândire și spre rușine căci “*vor purta în ei rușinea și semnele păcatelor*”. Iar această rușine “*este mai îngrozitoare decât întunericul și decât focul cel veșnic căci, acești oameni vor purta pentru vecie în memoria sufletului lor semnele păcatului pe care l-au săvârșit cu trupul, ca o vopsea care nu se mai ia niciodată*”.

La această sărbătoare mare, chemăm pe toți la pocăință și la îndreptare, la ascultare și smerenie, la rânduială și la unirea cu Hristos în Duhul Sfânt, începând să se curețe sufletește și trupește din interior, de tot ceea ce este rău și vătămător. Să ne încredințăm cu toții că Hristos cel Înviat din morți și înălțat la ceruri stă de-a dreapta Tatălui, lucrând și ca Dumnezeu, prin pronic cerească, dar și ca om, amintindu-și de lucrarea Sa pe care a făcut-o pe pământ, pentru mântuirea noastră. Această lucrare ne dă puterea de a ne îndrepta prin harul lui Dumnezeu, iar atunci când ne pocăim de răutățile săvârșite, în cer se face multă bucurie pentru fiecare om care se pocăiește, așa cum a spus Domnul.

Frați creștini,

Paștile ne aduce bucurie și lumină; ne scoate din întuneric și din Iad. Ne ridică de pe pământ la ceruri, ne mută de la moarte la viață. Sfântul Grigorie Teologul ne spune că sunt trei feluri de Paști: este Paștile după lege, Paștile după har și Paștile veacului viitor. Paștile după lege, sărbătorit de iudei, amintea de trecerea prin Marea Roșie; era o rememorare a amărăciunii robiei din Egipt, dar și a eliberării lor cu ajutorul lui Dumnezeu. Era un “*Paști al recunoștinței și al rugăciunii*”.

Paștile harului este Învierea lui Hristos prin care se face trecerea “*de la moarte la viață și de pe pământ la cer*”. Fără comuniunea cu El și fără

împărtășirea din Hristos euharistic, rămânem în moarte și în robie, deoarece, zice Sfântul Grigorie Sinaitul: *“cel care nu vede, nu aude și nu simte duhovnicește este mort”*. Așadar, Paștile cel adevărat este venirea și primirea lui Hristos în inima curată și în sufletul pregătit duhovnicește.

Paștile veacului viitor este mai desăvârșit și mai curat. Noi suntem chemați de Domnul Hristos să trecem de la Paștile ca ceremonie la Paștile harului, iar de aici să ne pregătim pentru Paștile veacului ce va să fie. Acest adevăr se regăsește în spusele Domnului la Cina cea de Taină, când a zis: *“nu voi mai bea de acum din acest rod al viței până în ziua aceea când îl voi bea cu voi, nou, întru împărăția Tatălui Meu”*(Mt. 26,29). Și pentru că avem încredințarea aceasta, moartea și viața capătă alte înțelesuri. Pe de o parte, nu mai considerăm că sfârșitul acestei vieți înseamnă moarte, pentru că moartea este îndepărtarea omului de Hristos, iar pe de altă parte, nu mai considerăm că viața este

reprezentată numai de totalitatea evenimentelor istorice, ci și de comuniunea noastră cu Dumnezeu.

La sărbătoarea Învierii Domnului Hristos, vă doresc să intrați deplin în comuniune cu Hristos cel Înviat din morți printr-o neobosită și continuă pregătire duhovnicească, să vă împărtășiți cu Hristos euharistic după ce vă spovediți la duhovnic; totodată vă îndemn să petreceți în pace și înțelegere cu cei apropiați, ajutând pe cei neputincoși, singuri sau bolnavi.

HRISTOS A ÎNVIAT!

ADEVARAT A ÎNVIAT DOMNUL!

Al vostru către Domnul rugător, Episcop,

† MIHAIL

Al Episcopiei Ortodoxe Române a Australiei și
Noii Zeelande

Icoana Invierii zugravita pe peretele din interiorul bisericii noastre

Jertfa Mantuitorului Aristos

"Grăuntele de grâu, când cade pe pământ, de nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă" (Ioan 12, 24). Grăuntele de grâu în moartea lui aducătoare de rod este icoană a jertfei. Căci moartea lui nu e moarte, nu e nimicire, ci mistuire și trecere într-o viață nouă, mai bogată, rodind "unul o sută, altul șazeci, altul treizeci" (Mat. 13, 23). Brazda, mormântul bobului de grâu, e noaptea lui de Paște.

Și dacă bobul de grâu nu moare, dacă nu se mistuie pe sine pentru o nouă viață ci rămâne în sine și pentru sine, rodi-va el vreodată altă viață?

Atunci înțelegem de ce Iisus a zis îndată după acest cuvânt: "Cel ce și iubește viața o va pierde. Și cel ce renunță la viața lui, în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică" (Ioan 12, 25). Aceasta este legea vieții: și acum și în eternitate se naște din jertfă. Așa se naște orice viață, din sacrificiul alteia și trăiește jertfindu-se.

Aceasta este viața lui Iisus: Jertfă. Jertfă totală, neîncetată. De aceea El a și putut spune: "Eu am venit ca lumea viață să aibă și din belsug să aibă" (In 10, 10). Pentru că El, viața Lui infinită, nu o trăiește pentru Sine, ci o oferă și devine roditoare de viață nesfârșită, în Biserica Lui.

Rostind chemarea: "Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine" (Marcu 8, 34), Domnul ne învață aici tocmai această cale și taină a jertfei spre viață. Cercetătorii au observat că acest cuvânt - "să se lepede de sine" este unic în literatura mondială. Nu l-a rostit nimeni până la Iisus. În lumea noastră marcată de iubirea de sine, izvor al păcatului și al morții, Iisus a adus

lepădarea de sine, starea de jertfă, izvor al vieții, al învierii. Și în aceasta a și adus mântuirea noastră, viața.

Iisus vine, aduce cu Sine acest mod de viață "lepădarea de sine", starea de jertfă, de la Izvor, de la Dumnezeire, din viața și modul dumnezeiesc de viață al Prea Sfintei Treimi. Așa se viețuiește în Dumnezeu. "Persoanele dumnezeiești nu se afirmă prin Ele Însese, ci una dă mărturie pentru cealaltă" (V. Lossky). Fiecare trăiește în și pentru alta. Tatăl dă mărturie pentru

Fiul: "Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în care am binevoit" (Mat. 7, 5). Fiul nu trăiește în Sine și pentru Sine, ci în Tatăl, precum și mărturisește: "Eu sunt întru Tatăl Meu și Tatăl întru Mine" (Ioan 14, 11). Iar Duhul Sfânt este deopotrivă și mărturia și slava și bucuria Tatălui și a Fiului. Căci în Duhul exclamăm: "Avva! Părinte!" (Rom. 8, 15). În Duhul preamărim: "Domn este Iisus" (I

Cor. 12, 3). Aceasta este legea de viață a Prea Sfintei Treimi. Acolo nu este iubire de sine, nu este egocentrism; acolo centrul este Noi, acolo centrul este iubirea și așa "Dumnezeu este iubire" (I Ioan 4) și viață nesfârșită.

Și de acolo, Fiul lui Dumnezeu vine în lume cu legea de viață a Prea Sfintei Treimi, cu legea iubirii, a lepădării de sine, a jertfei de sine. El zice: "De la Mine Însuși nu fac nimic, ci precum M-a învățat Tatăl așa vorbesc. Și Cel ce M-a trimis este cu Mine; nu M-a lăsat singur, fiindcă Eu fac pururea cele plăcute Lui... spun ceea ce am văzut la Tatăl Meu..." (Ioan 8, 28, 29, 38). Vine în lume cu iubirea dumnezeiască.

Intreaga viață a Domnului nostru Iisus Hristos, așa cum ni s-a descoperit și arătat în lume este jertfirea de sine. Din momentul însuși, al venirii în lume, al pogorării la noi. Căci, "Dumnezeu fiind în chip S-a golit pe Sine, chip de rob luând, făcându-se asemenea oamenilor. S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-se până la moarte, și încă moarte pe cruce" (Fil. 2, 6-8). În aceste câteva cuvinte Apostolul înfățișează întregă calea crucii, jertfei Domnului, de la întrupare până la dimineața învierii. Calea a renunțării la Sine, a smerenicii și a unirii cu noi.

Și Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan vede "Mielul jertfit de la întemeierea lumii" (Apoc. 13, 8). Aceasta vrea să ne spună, pe de o parte, că la temelia lumii stă jertfa, că lumea s-a născut din jertfă; pe de altă parte, că Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos vine în lume în stare de jertfă.

În această stare de jertfă, de iubire, de lepădare de Sine pentru noi, El a petrecut cu noi, și rămâne etern așa. Nici nu poate fi altfel!

Este de ajuns să ne gândim numai la faptul că Iisus Hristos fiind Dumnezeu și om în același timp, Dumnezeu Atotputernic, biruitor al morții, totuși El n-a folosit niciodată puterea Sa dumnezeiască pentru El. El n-a primit ispita demonului când, după patruzeci de zile de post, flămânzind i-a auzit glasul: "Dacă ești Fiului lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă pâini." (Mat. 4, 3). El n-a acceptat, tot în virtutea lepădării de sine, nici celelalte ispite ale demonului: să facă minuni în favoarea Sa (Mat. 4, 7-18). Nu le-ar fi acceptat și pentru că erau ispite, dar mai profund și mai ales, pentru că nu erau în armonie cu legea de viață a Dumnezeirii, care nu este iubire de sine, ci lepădare de sine. Când Fariseii Îi cer semne, minuni, Domnul răspunde că nu li se va da alt semn "decât numai semnul lui Iona". (Mat. 17, 4), deci, crucea iubirii și învierii. De aceea și Apostolul a spus: "Mai mare decât orice dar este dragostea" (I Cor. 13, 13).

Hristos este totul - iubire jertfelnică, și puterea Sa dumnezeiască a întrebunțat-o pentru altul, oferindu-o, transformându-o integral în slujirea vieții semenilor. Ce este de altfel iubirea, dacă nu ați avea viața în celălalt; a trăi pentru celălalt. A cunoaște că atunci iubești cu adevărat, când cel iubit este salvat prin viața ta, trăiește prin iubirea și viața ta, crește și se împlinește prin iubirea și viața ta.

Așa trăiește Hristos. El există pentru altul, pentru noi, dumnezeiește. Și trăind, iubind dumnezeiește vindecă, salvează de la moarte, dă viață, mântuiește. Toate zilele Domnului petrecute printre noi, sunt pline numai de asemenea fapte, de binefaceri. Întru aceasta își află El și bucuria Sa. Întru aceasta ne spune că și noi putem afla bucurie deplină. Leagă bucuria noastră de bucuria Lui dumnezeiască în iubire: "Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne întru iubirea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân întru iubirea Lui. Acestea vi le-am spus ca bucuria Mea să fie în voi și ca bucuria voastră să fie deplină." (Ioan 15, 9-10).

Putea fi vreo bucurie mai mare decât aceea să arate și să poată încredința trimișilor Profetului care-L botezase, acest mesaj: "Mergeți și spuneți lui Ioan cele ce auziți și vedeți: orbii capătă vederea și șchiopii umblă, leproșii se curățesc și surzii aud, morții înviază și săracilor li se binevestește" (Mat. 11, 4-5). Într-adevăr, în iubirea care dăruiește și salvează este bucuria, este fericirea, este sensul vieții. Și numai Hristos a putut rosti în toata plinătatea lui, acest cuvânt: "Mai fericit este a da decât a lua" (Fapte 20, 35).

Actul supremei dăruiri jertfelnice este crucea. Este actul unei pliniri finale, când Domnul "Își dă viața răscumpărare pentru mulți" (Mat. 20, 28), pentru toți cei care vor să o primească. Dar, chiar în acest moment suprem, mântuitor, Iisus a fost ispitit să se "salveze" pe Sine, folosindu-se de Dumnezeire "Pe alții I-a mântuit, să se mântuiască și pe Sine Însuși, dacă El este

Hristosul, Alesul lui Dumnezeu... Mântuiește-Te pe Tine Însuși și pe noi", Îi spune unul dintre răstigniții împreună cu El (Luca 23, 35, 39). Ce-I cereau Mântuitorului? Să folosească

Dumnezeirea egoist, pentru a se mântui pe Sine, nu pentru a mântui. Ce non-sens! Dar, Iisus nu coboară de pe cruce tocmai pentru că este Fiul lui Dumnezeu, pentru că iubește dumnezeiește. Și, pentru că poate transforma orice situație, chiar acest rău capital, care este moartea, dându-i un sens pozitiv pentru existență, în înviere. Aceasta este o cale a Proniei:

"Dumnezeu a întors răul nostru în bine", spune Iosif fraților Săi (Facerea 50, 20).

Iar acum pe cruce El, Fiul lui Dumnezeu făcut Om, restaurează în fața Tatălui condiția și starea noastră adevărată, aceea de jertfire, de dăruire de sine. Acesta era și omagiul pe care I-l aduce. Adânc înțelegea aceasta Sfântul Chiril al Alexandriei, când spune, că "la Tatăl nu se poate intra altfel decât în stare de jertfă". Așa intră Domnul ca Înaintemergător al nostru.

Căci acum Fiul nu se aduce numai pe Sine ca jertfă Tatălui, ci oferă și firea Sa umană, pârga firii noastre. O oferă și o sfințește. "Ceea ce este oferit e sfințit". Și e sfințită firea deodată: prin jertfa și prin marele dar al învierii; prin oferire și primire, în acest schimb de vieți. Căci, firea umană dăruită, deschisă de El Dumnezeirii se umple de darul vieții dumnezeiești, Învierea. Sfântul Atanasie cel Mare arată că Mântuitorul a ales crucea drept cale a jertfirii Sale pentru că acesta este singurul fel de moarte în care trebuie să întinzi mâinile. Altfel spus, să sfârșești îmbrățișând, "adunând pe fiii lui Dumnezeu cei împrăștiati" (Ioan 11, 52). La jertfa

Sa Iisus ne unește și pe noi. Și în El, în Hristos învățăm sensul și valoarea iubirii, dăruirii, jertfei, învățăm firea lucrurilor. Sfântul Ioan Gură de Aur observa că "Dumnezeu voind să lege pe toți oamenii între ei, a impus o necesitate atât de mare în lucruri, încât cu folosul aproapelui este legat folosul altuia. Cărmaciul corabiei apără în furtună, de la înec pe toți; meșteșugarul nu caută doar folosul lui; agricultorul nu seamănă numai atât cât îi ajunge lui, și soldatul stă în linia de bătaie nu numai a se apăra pe sine".

Mai adânc, în dăruirea de sine, înțelegem adevărul însuși al firii noastre. În obârșia și în geneza noastră, chip al lui Dumnezeu fiind, suntem zidiți din și pentru iubire, pentru comuniune. Întreaga noastră ființă este făcută conform cu iubirea, cu dăruire de sine. Prin toate organele sale, trupul este deschidere și reciprocitate cu semenii, cu lumea. Cu ochii nu mă privesc doar pe mine, și îndeosebi cu urechile nu mă aud numai pe mine, ci caut fața, cuvântul și gândul

celuilalt. Limbajul s-a născut numai în mediul de comuniune, ca și chemare și răspuns între mine și aproapele. Cuvântul meu e revelația Cuvântului, iar prin el eu bat la ușa aproapelui meu, ca și Cuvântul care spune: "Iată, stau la ușă și bat" (Apoc. 3, 2). Pașii mei merg în întâmpinarea semenului, brațele mele spre îmbrățișarea lui. Fiecare organ e fereastră deschisă către lume, totul este dedicat comuniunii; esențial, viața este reciprocitate a dăruirii, a jertfei. Iar Iisus este întruparea deplină și transfigurătoare a jertfei de sine.

Și cu cât noi ne hrănim mai mult din El, din cuvintele Lui și cuvintele Lui devin în noi "duh și

viață" (Ioan 6, 63), din viața Lui: "Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru El. Cel ce Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine" (Ioan 6, 56-57), cu atât mai mult, viața noastră înrădăcinată în El prin botez seamănă mai mult cu a Lui. Vechea iubire de sine se transfigurează și în noi în lepădarea de sine, în dăruirea de sine. Părinții adevărați, soții adevărați, prietenii adevărați o știu. A înțeles-o poporul nostru, când a văzut în Mănăstirea Curtea de Argeș, rodul jertfei. Închiderea în

egocentrism și moarte se schimbă și devine salt în viață. Simți cum în iubire respiri aerul învierii, bucuria, adevărul vieții. Ca seva ce se revarsă din tulpină în mlădițe, viața și în noi iubirea și legea de viață care vine de la Tatăl prin Fiul în Duhul Sfânt, în Biserică, în noi. "Precum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi; rămâneți întru iubirea Mea... Aceasta este porunca Mea: Să vă iubiți unul pe altul precum v-am iubit Eu" (Ioan 15, 9, 12).

Pr. Prof. Constantin Galeriu

Stiri din eparhie

Duminica 19 aprilie 2015, în a doua duminică după Sfânta Înviere a Mantuitorului Iisus Hristos, Preasfântitul Mihail, s-a aflat în vizita pastorală la Parohia Sfântul Apostol Toma, Victoria, Australia care, în această zi, și-a sărbătorit hramul.

Sfânta și Dumnezeiască Liturghie arhierască a fost săvârșită de către Întai Statatorul Eparhiei Ortodoxe Române a Australiei și Noii Zeelande, Preasfântitul Episcop Mihail Filimon împreună cu preotul paroh, Parintele Marian Dinca. După oficierea sfintei slujbei, Preasfântia Sa a ținut un cuvânt de învățare ortodoxă despre credința Sfântului Apostol Toma, ocrotitorul parohiei, și ne-a îndemnat să ne calauzim viața

după modelul acestui slăvit apostol al Mantuitorului Hristos.

După predică, Parintele Marian a mulțumit Preasfântitului Mihail și credincioșilor pentru prezența la hramul parohiei, iar apoi a adresat enoriașilor îndemnul că în acest an în care Biserica Ortodoxă Română l-a declarat Anul Omagial al misiunii parohiei și mănăstirii azei în Patriarhia Română, avem datoria creștinească și sfântă să marturisim că și Sfântul Apostol Toma credea în Învierea Mantuitorului Hristos, slavindu-l prin cuvintele apostolice: "Domnul Meu și Dumnezeu Meu".

Mulțumind Bunului Dumnezeu pentru toate, preotul a invitat pe toți cei prezenți la slujba să participe și la agapa fratească. Doamnele din Comitetul Parohial și din parohie au pregătit cu multă dragoste, alesele bucate tradiționale românești, pentru toți cei prezenți la sărbătoarea parohiei.

Pr. Marian Dinca

articol preluat de pe www.roeanz.com.au

Marturiile Icoanei Învierii

Introducere

Cuvintele rostite și vindecările săvârșite de Domnul Hristos culminează, în lucrarea lor de mântuire a neamului omenesc, prin Jertfa Lui curată, ca experiență a smereniei și a dăruirii depline a Lui către Dumnezeu-Tatăl și către noi. Iisus Hristos, Cel fără de păcat, Și-a asumat moartea de bunăvoie (cea mai tristă experiență umană, plată a păcatului) pentru ca să ne deschidă și nouă intrarea în viața veșnică, în Împărăția Sa. Astfel, sensul morții s-a luminat odată cu Jertfa Mântuitorului și tristețea ei s-a transformat în bucuria Învierii, a biruinței definitive a Lui asupra păcatului și a diavolului.

Persoana divino-umană a lui Hristos gustă moartea pentru a restabili și desăvârși relația dintre Dumnezeu și oameni, surpând zidul despărțitor al păcatului. Intrând în moarte, Hristos o biruiește cu razele atotluminoase ale slavei Sale împărătești. Învieria lui Hristos care urmează în deplină continuitate cu Jertfa Sa reprezintă manifestarea supremă a firii, a iubirii și a puterii Sale dumnezeiești, prin care săvârșește biruința asupra morții și a iadului veșnic al însingurării prin păcat.

Învieria lui Hristos începe din adâncurile iadului, printr-o iradiere luminoasă a energiilor Lui necreate, iubirea și puterea Lui inundând sufletele care-L așteptau și ridicându-le în rai, în comuniunea deplină cu Tatăl prin Duhul Sfânt.

Astfel, și iadul s-a luminat pogorând în el Hristos cu sufletul plin de puterea Duhului Sfânt și împlinind așteptarea grea dar plină de nădejde a dreptilor din Vechiul Testament. Mântuitorul le aduce acestora eliberarea și le vestește viitoarea lor înviere și cu trupul. Căci „mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților adormiți s-au sculat.”(Matei 27, 52) Cu acest ultim gest de smerenie se împletesc primele raze ale strălucirii slavei dumnezeiești a lui Hristos.

Din sufletul lui Hristos total îndumnezeit prin Jertfa Sa curată din iubire pentru Dumnezeu și pentru oameni va iradia apoi puterea care va învia sau va umple de Duhul Sfânt și trupul Lui din mormânt. Plin acum de toată strălucirea, trupul lui Hristos răsare din mormânt ca un Soare, nesticându-i pecetele, ci străbătându-le în chip minunat precum la Nașterea Sa din Preacurata Fecioară Maria. Iar asupra acestui moment al Învierii propriu-zise cu trupul, imposibil de cuprins în

limitele rațiunii omenești (gânduri, cuvinte sau imagini), Sfânta Evanghelie păstrează tăcerea cu cel mai profund respect față de Taină, iar iconografia ortodoxă o urmează întocmai.

Pogorârea lui Hristos cu sufletul în iad este mărturia supremă a iubirii Lui față de oameni, mărturie pe care icoana Pogorârii la iad, expresie firească a atmosferei liturgice pascale în ansamblul ei, ne-o face vizibilă, transpunând prin forme și culori luminoase ceea ce cântările slujbei

vestesc: bucuria și lumina Învierii Domnului. Hristos a înviat și nu doar i-a încredințat pe ucenici de realitatea trupului Său îndumnezeit, ci le-a și transmis acestora lumina și puterea Duhului Său, ca să înțeleagă mărturiile Scripturii, să ierte păcatele oamenilor și să vestească Învierea Sa din morți ca început al mântuirii și al învierii tuturor oamenilor în Biserica Sa, în comuniunea noastră cu Dumnezeu și între noi. Hristos cel înviat este începutul creației celei noi pentru că ne cuprinde în starea jertfită și înviată a trupului Său, în mod actual, pe toți care credem în El și ne unim cu El și între noi prin Tainele Bisericii. Astfel, primindu-L în noi pe Hristos, primim putere din puterea Sa pentru a ne răstigni și a învia față de păcatele și egoismul nostru, pentru a ne jertfi și a iubi cu toată ființa străbătută de lumina Învierii Sale.

Învierea Domnului – Praznic al praznicelor și Sărbătoare a sărbătorilor

Învierea Domnului, cea mai mare Sărbătoare a Creștinătății, s-a prăznuit încă din perioada apostolică, la Ierusalim, ca expresie a bucuriei credincioșilor creștini care deveneau părtași prin credință și har la bucuria lui Hristos.

Denumirea populară de Paști (având originea etimologică din ebr. pesah și gr. pasha însemnând trecere) este legată de sărbătoarea din Vechiul Testament a eliberării poporului evreu din robia egipteană, de trecerea poporului prin Marea Roșie spre țara făgăduinței. Pentru noi, creștinii, Paștile înseamnă trecerea lui Hristos și a noastră de la moarte la viață, ieșirea noastră din robia păcatului și a morții și trecerea împreună cu Hristos la libertatea și viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu.

Pentru a se evita suprapunerea și confuzia cu Pesah-ul iudaic, data Praznicului Învierii Domnului a fost oficial stabilită, în conformitate cu tradiția timpurie, la Sinodul I Ecumenic de la Niceea din anul 325, și anume: în prima

duminică de după luna plină de după echinocțiul de primăvară (21 martie).

Reprezentarea iconografică a Învierii Domnului Temeiuri scripturistice și liturgice

Momentul însuși al Învierii Domnului nu este niciodată descris ca atare în Evanghelii, ceea ce face ca iconografia ortodoxă, următoare fidelă a acestora să păstreze și ea tăcerea în spiritul celui mai adânc respect față de Taină. Absența redării momentului Învierii arată caracterul său de nepătruns pentru mintea omenească, imposibilitatea de a-l cuprinde pe deplin și descrie în limitele percepției noastre fizice.

Iconografia ortodoxă cunoaște, însă, mai multe reprezentări ale Învierii lui Hristos care privesc fie momentul ce precede Învierea cu trupul a Domnului – Pogorârea la iad -, fie momentele ce au urmat Învierii cu trupul a lui Hristos și care sunt evidente empirice ale Învierii, mărturii istorice incontestabile: venirea mironosițelor la mormânt și vestirea îngerilor; venirea apostolilor Petru și Ioan la mormânt, arătarea lui Hristos Mariei Magdalena, încredințarea lui Toma, arătarea lui Hristos ucenicilor lângă lacul Tiberiadei.

Mai trebuie spus că la începutul erei creștine, când simbolul și alegoria predominau în pictura catacombelor, Învierea lui Hristos era sugerată printr-o temă cu caracter prefigurativ: proorocul Iona ieșind din pânțele chitului. În privința acestei prefigurări, Hristos Însuși spune: „că precum a fost Iona în pânțele chitului trei zile și trei nopți, așa va fi și Fiul Omului în inima pământului trei zile și trei nopți” (Matei 12, 40).

Icoana Pogorârii la iad, care face subiectul prezentării de față, este o reprezentare convențional – simbolică a cărei alcătuire nu se bazează pe o relatare propriu-zisă a Evangheliilor, ci pe versete răzlețe din Vechiul și Noul Testament, pe texte ale slujbelor liturgice, precum

și pe o veche scriere apocrifă – Evanghelia după Nicodim.

Textele liturgice (Utrenia, Vecernia din Sâmbăta Mare, cele 15 paremii), Canonul Învierii, Imnele Sfântului Ioan Damaschin compuse în secolul al VIII-lea, cele ale Sfântului Andrei Criteanul și ale Sfântului Cosma din Maiuma, au contribuit la dezvoltarea, lărgirea și amplificarea scenei iconografice a Pogorârii la iad, aceasta inspirându-se din ele și făcându-se chipul lor așa cum și ele sunt chip al Tainei prăznuite.

Prezentăm, în continuare, câteva fragmente din cadrul acestui minunat tezaur scripturistic și liturgic care se constituie ca piatră de temelie a reprezentării Pogorârii la iad:

- „Mă coborâsem până la temeliile munților, zăvoarele pământului erau trase asupra mea pentru totdeauna, dar Tu ai scos din stricăciune viața mea, Doamne Dumnezeul meu.” (Iona 2,7)
- „Sedeau în întuneric și în umbra morții; erau ferecați cu sărăcie și cu fier pentru că au amărât cuvintele Domnului și Sfatul Celui Preaînalt au întărâtat. El a umilit întru osteneți inima lor, slăbit-au și nu era cine să le ajute, dar au strigat către Domnul în necazurile lor și din nevoile lor i-a izbăvit pe ei și i-a scos pe ei din întuneric și din umbra morții și legăturile lor le-a rupt.” (Psalmul 106, 10-14)
- „Pentru că și Hristos a suferit odată moartea pentru păcatele noastre, El, Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă pe noi la Dumnezeu, omorât fiind cu trupul, dar viu făcut cu duhul cu care S-a coborât și a propovăduit și duhurilor ținute în închisoare.” (1 Petru 3, 18-19)
- „Iar aceea că „S-a suit” ce înseamnă decât că S-a pogorât în părțile cele mai de jos ale pământului. Cel ce S-a pogorât Acela este Care S-a suit mai presus de toate cerurile ca pe toate să le umple.” (Efeseni 4, 9-10)
- „Pogorātu-Te-ai în cele mai de jos ale pământului și ai sfărâmat încuietorile cele veșnice care țineau pe cei legați, Hristoase, iar a treia zi ca și Iona din chit, ai înviat din mormânt. Mântuitorul meu, jertfa cea vie și nejertfă ca

un Dumnezeu, pe Tine Însuși de voie aducându-Te Tatălui, ai sculat pe Adam cu tot neamul, înviind din mormânt.” (Canonul Învierii, Cântarea a VI-a)

- „În mormânt cu trupul, în iad cu sufletul ca un Dumnezeu, în Rai cu tâlharul și pe scaun ai fost, Hristoase, cu Tatăl și cu Duhul, toate umplându-le, Cel ce ești necuprins.” (Troparul Ceasurilor și al Pavecerniței din ziua de Paști)
- „Ziua Învierii, să ne luminăm popoare, Paștile Domnului, Paștile, că din moarte la viață și de pe pământ la cer Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce-I cântăm cântare de biruință.” (Canonul Învierii, Cântarea 1, glas 1, Irmos)

Compoziția icoanei

Icoana Învierii Domnului, Pogorârea la iad, exprimă realitatea spirituală transcendentă a Învierii – pogorârea cu sufletul la iad a Domnului – și revelează scopul și rezultatele pogorârii Sale la nivel universal.

Ațiunea reprezentată în icoană se petrece chiar în adâncurile pământului, în iad.

• munți	• Lumina Învierii	• munți
• dreptii Vechiului Testament între care regii David și Solomon și Sfântul Ioan Botezătorul	• Mântuitorul Hristos Biruitorul Morții și al Iadului	• dreptii Vechiului Testament între care Moise, Noe, Abel
• Adam	• iadul, moartea • diavolul, porțile iadului doborâte, lacățele sfărâmate	• Eva

Persoane, sensuri și simboluri ziditoare în icoana Învierii Domnului

Mântuitorul Hristos este reprezentat în centrul compoziției, în picioare, aflat într-o mișcare plină de dinamism care sugerează în același timp trei momente:

Pogorârea este exprimată sugestiv prin mișcarea veșmântului Său a cărui extremitate flutură în sus, făcând dovada faptului că Învieria nu se

exprimă în această icoană printr-o țâșnire în sus, ci spre în jos;

Biruința asupra iadului este sugerată de porțile doborâte ale iadului care sunt reprezentate în icoană fie sub picioarele Mântuitorului, fie zăcând în gaura întunecată a iadului;

Ridicarea (gr. anastasis). După ce a sfârșit prin atotputernicia Sa legăturile întunericului, Hristos, cu o mișcare plină de forță a brațelor Sale, răpește iadului pe protopărinții noștri căzuți, Adam și Eva. Hristos este reprezentat fie ridicându-l pe Adam din iad cu mâna dreaptă și pe Eva cu stânga, fie ridicându-l pe Adam cu dreapta, iar în mâna stângă ținând un sul. Aceasta este întâlnirea tulburătoare dintre Adam cel vechi și Hristos – Adam cel Nou.

Filacterul (sulul) din mâna Mântuitorului simbolizează propovăduirea Învierii făcută „duhurilor ținute în închisoare” (1 Petru 3, 19) Atunci când este desfășurat, filacterul poartă înscrisul: „Zapisul lui Adam e rupt, puterea iadului este sfărâmată.”.

În unele icoane, sulul este înlocuit, sub o anumită influență occidentală, cu *crucea* pentru a scoate în evidență semnul biruinței, mijlocul prin care Hristos a învins iadul sfărâmându-i „porțile de aramă”. Astfel crucea nu mai este instrumentul umilitor al pedepsei, ci simbolul biruinței asupra morții.

„Prin cruce, ucigând Hristos pe cel ce ne-a ucis pe noi, pe cei morți i-a înviat și i-a înfrumusețat și în cer a locui i-a învrednicit.” (Praznicul Înălțării Sfintei Cruci, 14 septembrie, Vecernia Mare, glas 6)

Veșmintele lui Hristos nu mai sunt cele în care El apare ca slujitor în timpul vieții sale pământești, ci au ca punct de referință pe cele de pe muntele Tabor, luminoase și strălucitoare. Culoarea lor este albul strălucitor sau galbenul auriu, reflex simbolic al Dumnezeirii Sale.

Astfel, Hristos intră în iad nu ca un întemnițat, ca un prizonier al acestuia, ci ca Biruitor al lui și Izbăvitor al celor închiși acolo, nu ca rob, ci ca Stăpân al vieții și al morții.

Mandorla care înconjoară trupul Mântuitorului este o reprezentare iconografică a slavei Dumnezeirii lui Hristos. Ea apare în icoane fie în formă ovală, de migdală, fie sub forma unor cercuri concentrice (3 sau 4) redate cromatic într-un dégradé pornind de la albastru sau verde (gri-albăstrui sau gri-verzui) care se intensifică de la deschis la închis, din exterior spre interior, fiind o ilustrare a descrierii apofatice a lui Dumnezeu ca „întuneric luminos”. Mandorla este străbătută de raze luminoase care izvorăsc din Hristos – „Lumina lumii”.

Expresia chipului Domnului este solemnă, dar blândă și binevoitoare, iar mâinile și picioarele Sale poartă semnele piroanelor răstignirii.

Adam și Eva sunt reprezentați caracteristic: bătrâni, fără aureole, amândoi stând îngenunchiați și cu mâinile întinse spre Hristos în semn de implorare. Ei se află fie unul lângă altul în partea dreaptă sau stângă a scenei, fie Adam în partea dreaptă și Eva în stânga, fie invers. Apar în icoană deoarece, fiind primii oameni, simbolizează întreaga omenire pe care Hristos prin Întruparea, Răstignirea și Învieria Sa, a trecut-o „de la moarte la viață”.

Aducându-l pe Adam în prim plan, icoana amintește privitorului deosebirea dintre „vechiul Adam”, primul om, și „Noul Adam”, Hristos, Cel de-al doilea înlăturând efectele neascultării celui dintâi.

„Noul Adam făcându-se cu adevărat blestemul lui Adam, Însuși Făcătorul l-a răsturnat.” spune una din cântările Bisericii.

Eva, maica tuturor celor ce viețuiesc, își ridică mâinile ascunse sub faldurile veșmântului într-un

gest smerit de respect și ascultare, primindu-l pe Slobozitorul său, pe Fiul Noii Eve care este Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

(Acest gest trimite la un obicei de la curtea bizantină care cerea ca în fața unui superior să se ascundă mâinile în semn de supunere.)

Creată curată, prima femeie, Eva, dar căzând în păcatul neascultării, este eliberată de Cel fără de păcat, născut din Noua Evă, Fecioara Maria.

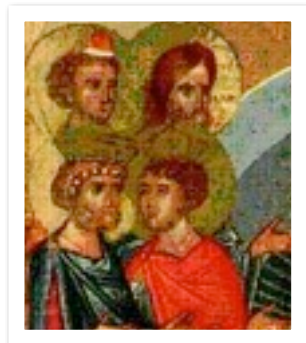
„Prea binecuvântată ești Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că prin Cel ce S-a întrupat din Tine, iadul s-a zdrobit, Adam s-a chemat, blestemul s-a pierdut, Eva s-a mântuit, moartea s-a omorât și noi am înviat. Pentru aceasta cântând, strigăm: Binecuvântat ești Hristoase, Dumnezeule, cel ce bine ai voit așa, slavă Ție.” (Theotokion, Stihira Maicii Domnului de la Utrenie, Duminica, înainte de Doxologie)

Dreptii Vechiului Testament

În spatele strămoșilor Adam și Eva, de o parte și de cealaltă a Mântuitorului, se află dreptii Vechiului Testament, regii și proorocii, cei care vestiseră venirea Domnului și care Îl recunosc pe Cel Înviat pe care L-au purtat în inimile lor și L-au chemat din toată ființa lor.

Unii dintre aceștia sunt evidențiați în icoană chiar dacă ordinea lor variază. Astfel, îi putem recunoaște pe regii prooroci David și Solomon, strămoșii Mântuitorului, pe Abel, Moise, Noe și pe Sfântul Ioan Botezătorul.

Regele prooroc David, întemeietorul Ierusalimului, este cel ce cânta în psalmi: „Dintru adâncuri am strigat către Tine, Doamne! Doamne, auzi glasul meu.” (Psalmul 129, 1)

El iese în evidență în icoană deoarece a profețit cu putere venirea lui Hristos Care nu-l va lăsa în iad:

„Căci David zice despre El: „Totdeauna am văzut pe Domnul înaintea mea, căci El este de-a dreapta mea ca să nu mă clatin. De aceea s-a bucurat inima mea și s-a veselit limba mea, chiar și trupul meu se va odihni întru nădejde. Căci nu vei lăsa sufletul meu în iad.”” (Fapte 2, 25-27)

Regele prooroc Solomon este reprezentat tânăr, purtând coroană. El apare stând lângă David pentru că a fost fiul și urmașul lui David, a cunoscut și a avut credința tatălui său, și pentru că Hristos îl pomeneste în Evangheliile, referindu-se la slava și înțelepciunea lui. (Matei 6, 29; 12, 42)

Sfântul Ioan Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului apare mai târziu în icoana Pogorării la iad. Iese în evidență pentru că el a propovăduit celor din iad vestea cea bună a venirii și a învățaturii lui Hristos. În unele icoane este singurul înfățișat cu aureolă, lângă Hristos. El poartă un sul pe care, atunci când este desfășurat, se vede scris: „Iată eu L-am văzut și L-am mărturisit”.

„Pomenirea dreptului cu laude, iar ție destul îți este mărturia Domnului, Mergătorule Înainte. Că te-ai arătat cu adevărat, și decât proorocii mai cinstit. Că și a boteza în repejuni pe Cel propovăduit te-ai învrednicit. Drept aceea, pentru adevăr nevoindu-te, bucurându-te, bine ai vestit și celor din iad pe Dumnezeu Cel ce S-a arătat în trup, pe Cel ce a ridicat păcatul lumii și ne-a dăruit nouă mare milă.” (Troparul Tăierii Capului Sfântul Ioan Botezătorul, 29 august, glas 2)

Cateheza din primele secole creștine atrage atenția asupra unui aspect al Tainei Botezului, aspect aproape uitat în zilele noastre: prin cufundare, cel botezat recapitulează întregul

drum al mântuirii, urmându-L pe Hristos.
„Faptul de a coborî și de a ieși apoi din apă, simbolizează coborârea la iad și ieșirea din acest ținut.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Moise apare în calitate de reprezentant al primului Legământ al omului cu Dumnezeu și martor al primului Paști. El are capul acoperit cu o bonetă frigiană, după exemplul profeților, iar în brațe poartă Tablele Legii Vechi cu cele 10 porunci.

Noe, prefigurându-L pe Mântuitorul Iisus Hristos, poartă în brațele sale o machetă a arcei sale vestite (preînchiptuire a Bisericii) care i-a scăpat, pe cei care au intrat în ea, de nimicirea apelor potopului.

Abel este înfățișat tânăr, fără barbă, ținând un toiag de păstor în mână. El apare în icoană, fiind prima victimă a nedreptății.

Iadul este reprezentat sub forma unei peșteri întunecoase aflate sub un munte. Este menționat în numeroase locuri în Noul Testament și Însuși Hristos vorbește despre el: „Voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui.” (Matei 16, 18).

În adâncul întunecat al iadului, satana este înlănțuit, iar forțele biruite ale iadului, rămășițele nesuferitei sale apăsări sunt reprezentate simbolic prin cele două uși care zac sfărâmate și prin mulțimea de lanțuri rupte, chei, cuie, balamale și ferecături de fier împrăștiate. Porțile iadului nu se deschid pur și simplu, ci au fost zdrobite, semn că de acum înainte este imposibil să mai fie închise.

Tatăl minciunii, ispititorul tuturor oamenilor, diavolul, figurează ocazional cu două fețe, semn expresiv al lipsei sale de unitate, de armonie, al dezintegrării sale ființiale.

Moartea, reprezentată uneori printr-o siluetă neagră, însoțită de eventuali acoliți, biruită, înfățișată sub forma unui bătrân, zace și ea în fundul grotei, sub porțile zdrobite, cu mâinile și picioarele legate, cu o funie de gât, semn că „moartea a fost omorâtă”. „Unde-ți este moarte boldul, unde-ți este iadule biruința?” (1 Corinteni 15, 55)

În descrierile bizantine clasice ale Învierii nu apare niciun înger. În reprezentările din perioada bizantină târzie și post-bizantină sunt uneori

incluși și îngeri, unul sau mai mulți, în partea de sus (purtând instrumentele patimilor) sau în partea de jos a icoanei (legând moartea și pe diavol cu lanțuri). Aceste adaosuri dau o complexitate inutilă compoziției. Nu este nevoie de ele și distrag atenția de la semnificația esențială pe care icoana Învierii caută să o transmită. Înțelesul, semnificația Învierii lui Hristos este redat clar și deplin fără aceste adaosuri.

Stâncile, reprezentate în partea superioară a icoanei, de o parte și de alta a Mântuitorului, trimit către simbolismul muntelui, ca loc de întâlnire a omului cu Dumnezeu, ca semn al prezenței Duhului Sfânt. Ele simbolizează întregul cosmos, lumea văzută și nevăzută care participă la Învierea lui Hristos.

Inovații apusene ale reprezentării Învierii Domnului

Rod al unei elaborări teologice de veacuri, icoana ortodoxă, pictată în respectul față de Scriptură și Tradiție, a făcut posibilă păstrarea nealterată a Adevărului creștin, în timp ce îndepărtarea de aceste izvoare ale Revelației dumnezeiești, vizibilă în iconografia decadentă, a dat naștere inevitabil unei denaturări a acestui

Adevăr și, implicit, ereziilor. O imagine decadentă nu numai că trădează Adevărul, dar caricaturizează chiar Taina mântuirii, prin aceasta pregătind drumul spre ateism.

Cu privire la reprezentarea iconografică a Învierii lui Hristos, s-a răspândit în spațiul ortodox, începând cu a doua jumătate a secolului al XVII-lea, sub influența apuseană, un model iconografic străin de învățătura Bisericii. Îl putem vedea în aceste reprezentări pe Hristos înălțându-Se dintr-un mormânt în formă de coșciug și al cărui capac este ridicat de un înger și „levitând” în aer sub

privirile îngrozite de spaimă ale ostașilor care păzeau mormântul. El poartă un steag în mână, iar trupul său este parțial descoperit, lăsând să se întrevadă semnele patimilor.

Asemenea reproduceri, născute dintr-o imaginație marcată de un sentimentalism deplasat, nu doar că ignoră în mod deliberat Taina exprimată în textele liturgice din perioada pascală, dar ele dezvoltă o viziune îndepărtată de realitatea istorică.

Din nefericire, acest tip de reprezentare a devenit predominant la greci din secolul al XVIII-lea până la mijlocul secolului XX, iar răspândirea sa

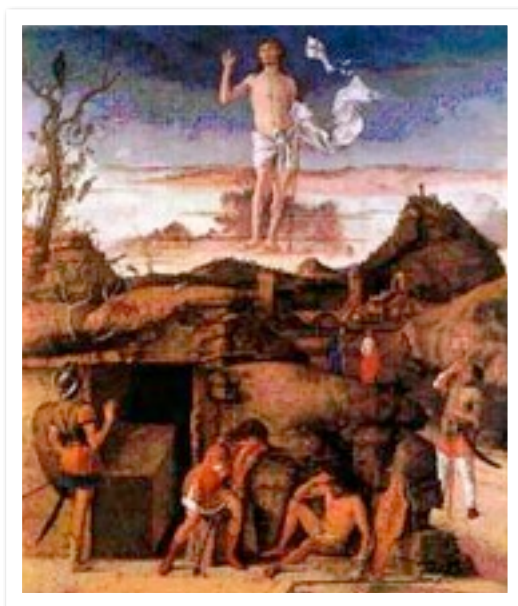
s-a bazat pe neînțelegerea anumitor elemente ale iconografiei bizantine, chiar în rândul personalităților religioase conservatoare.

Ideile apusene legate de pictura religioasă erau în parte rezultatul Contrareformei care, sub presiunea Reformei, încerca să găsească în Sfânta Scriptură justificare pentru orice practică bisericească, lucru care a dus și la revizuirea opiniilor despre ce este și ce nu este corect în iconografie.

Respingerea icoanei tradiționale a Învierii și adoptarea modelului modernist apusean se datorează unei insuficiente familiarizări cu

temeiul scripturistic și cu istoria acestei reprezentări, precum și cu principiile care stau la baza iconografiei bizantine.

În Ortodoxie, Sfânta Scriptură nu este singurul fundament de credință și practică religioasă. Mai sunt, pe lângă ea, Tradiția nescrisă, hotărârile Sinoadelor Ecumenice și Locale, scrierile Sfinților Părinți și tradiția innografică a Bisericii.

Descrierea modernistă a Învierii, deși se consideră întemeiată pe Sfânta Scriptură, nu este în acord cu relatarea biblică privind înlăturarea pietrei de pe mormânt și include elemente care nu sunt prezentate în Sfânta Scriptură.

Reprezentarea modernistă Îl înfățișează pe Hristos deasupra mormântului, după ce un înger a dat la o parte piatra mare care îl pecetluia. Însă, după învățătura Bisericii, Hristos a ieșit din mormânt în timp ce acesta a rămas pecetluit, așa cum a intrat în încăperea unde se adunaseră ucenicii săi pe când ușile erau încuiate, „de frica iudeilor”. (Ioan 20, 19)

Sfântul Simeon Noul Teolog lămurește această dilemă spunând că trupul lui Hristos de după Înviere nu mai era stricăcios și material așa cum fusese în viața sa pământească, ci acum era un trup duhovnicesc și nesticăcios, de o altfel de consistență, care-I permitea să treacă prin ușile încuiate.

Un argument rațional ar fi și acela că Hristos – Dumnezeu, fiind Atotputernic, nu avea nevoie de un înger, una din creaturile sale, ca să-i dea piatra la o parte.

De fapt, după cum spune Sfânta Scriptură, piatra a fost prăvălită de un înger după ce Hristos ieșise din mormânt pentru ca femeile mironosițe care au venit la mormânt să poată vedea cu ochii lor că mormântul este gol și că Hristos înviase într-adevăr.

Un alt element modernist introdus în icoană și care se expune criticii este înfățișarea lui Hristos ținând un steag pentru a sublinia biruința Sa asupra morții. Steagul este un simbol profan, în timp ce crucea pe care o ține Hristos uneori în reprezentarea tradițională este un simbol duhovnicesc cu implicații mult mai profunde. De fapt, Sfânta Scriptură, pe care pictura apuseană afirmă că o urmează întocmai, nu spune nimic despre Hristos înviind din mormânt cu un steag în mână. Nu spune nimic nici despre soldații care păzeau mormântul că L-ar fi văzut pe Hristos ieșind din mormânt. Vorbește numai despre faptul că soldații au văzut un înger care a venit acolo după Înviere și a prăvălit piatra, și nu pe Hristos. La vederea îngerului „a cărui înfățișare era ca fulgerul”, „soldații s-au cutremurat și s-au făcut ca morți”. (Matei 28, 1-4)

Dar eroarea foarte gravă care face ca reprezentarea modernistă să fie inacceptabilă este aceea că îi prezintă pe soldații care păzeau mormântul ca fiind primii oameni de pe pământ care au fost martorii Învierii lui Hristos, ceea ce contrazice flagrant Sfânta Scriptură care este

destul de clară în ceea ce privește relatarea arătărilor Mântuitorului de după Învierea Sa.

Scopul Învierii Domnului Hristos nu a fost acela de a face dovada zdrobitoare a Atotputerniciei Sale, așa cum sugerează picturile apusene ci, așa cum arată icoana, Hristos S-a pogorât în iad ca să ridice și să transfigureze firea umană căzută. Pogorârea la iad reprezintă, deci, ultima treaptă a smeririi lui Hristos față de om, căutându-l unde ajunsese din pricina păcatului, adică, în iad, și ridicându-l împreună cu El în Împărăția Sa, acesta fiind, de fapt, rostul esențial al Întrupării, Răstignirii și Învierii Sale.

Arhimandrit Mihail Stanciu

Sfânta Mănăstire Antim – București

Catehism ortodox

Cea dintâi datorie a credinciosului

1. Care este cea dintâi datorie și cea mai mare grijă a credinciosului în viață?

Cea dintâi datorie și cea mai mare grijă a credinciosului în viață este grija de mântuirea sufletului său. Nimic pe lume nu e mai de preț pentru el ca mântuirea sufletului, după cuvântul Mântuitorului, care zice: *«Ce va folosi omului de ar dobândi lumea toată și-și va pierde sufletul său? Sau ce va da omul, în schimb, pentru sufletul său?»* (Marcu 8, 36-37).

2. Dar ce este mântuirea?

Mântuirea este eliberarea din robia păcatului și a morții și dobândirea vieții de veci, în Hristos. Ea ne-a fost făcută cu puțință de întruparea, jertfa, învierea și înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos la cer, și ne-o însușim prin harul dumnezeiesc, cu care trebuie să conlucrăm prin credință și fapte bune. De mântuire se poate împărtăși orice om, căci Dumnezeu *«voiește ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoștința adevărului.»* (I Tim. 2, 4).

3. Unde se găsește adevărul care duce la mântuire?

Adevărul care duce la mântuire se găsește în Sfânta Biserică Ortodoxă, *„stâlțul și temelie adevărului”* (I Tim. 3, 15).

4. De la cine are Biserica Ortodoxă acest adevăr?

Biserica Ortodoxă are acest adevăr de la Dumnezeu însuși, vestit mai dinainte prin patriarhii, dreptii și proorocii Vechiului Testament, care au avut o viață și cugetare sfântă, și apoi în mod desăvârșit prin Însuși Fiul Său întrupat Domnul nostru Iisus Hristos, Mântuitorul, cum spune Sfântul Apostol Pavel:

«După ce Dumnezeu odinioară, în multe rânduri și în multe chipuri, a vorbit părinților noștri prin prooroci, în zilele acestea mai de pe urmă ne-a grăit nouă prin Fiul, pe Care L-a pus moștenitor la toate și prin Care a făcut și veacurile; Care fiind strălucirea slavei și chipul ființei Lui și Care ține toate cu cuvântul puterii Sale...» (Evr. 1, 1-3).

5. Cum a dat Dumnezeu acest adevăr?

Acest adevăr l-a dat Dumnezeu prin Descoperirea dumnezeiască.

Despre Descoperirea dumnezeiască

6. Ce este Descoperirea dumnezeiască?

Descoperirea sau Revelația dumnezeiască este comoara de adevăruri pe care Dumnezeu a dat-o oamenilor, pentru ca aceștia cunoscându-L pe El, voia Lui și lucrarea Lui, să-L cinstească după vrednicie, să-I împlinească voia și prin aceasta să se mântuiască.

7. Ce dovedește din partea lui Dumnezeu această Descoperire?

Descoperirea dumnezeiască dovedește marea iubire a lui Dumnezeu față de oameni. *„Dumnezeu este iubire”* (I Ioan 4, 8), iubire nesfârșită, un ocean de iubire, cum zic Sfinții Părinți. Prin ea Dumnezeu revarsă lumina și căldura Lui, cea mai presus de fire, asupra întregii făpturi și o ajută să se împărtășească cât mai deplin de puterea cea de sus și de adevărul cel mântuitor. Descoperirea lui Dumnezeu e însăși această lumină ce ni s-a dat din nesfârșita Lui iubire față de noi.

8. Dumnezeu a dat Descoperirea Sa pentru toți oamenii?

Descoperirea dumnezeiască a fost dată pentru toți oamenii, pentru că toți au nevoie de

mântuire, dar, întrucât nu toți erau vrednici de a primi Descoperirea direct de la Dumnezeu, ea a fost încredințată anumitor oameni aleși, care la rândul lor s-o vestească celor ce doresc a o primi.

9. De ce nu toți oamenii pot primi Descoperirea direct de la Dumnezeu?

Pentru nevrednicia pricinuită de necurăția sufletului și a trupului lor, în urma căderii în păcat a protopărinților noștri.

10. Care au fost vestitorii Descoperirii dumnezeiești?

Oamenii aleși de Dumnezeu în acest scop au fost patriarhii, Moise, dreptii și proorocii, care au primit și au vestit cuvântul lui Dumnezeu în sânul poporului evreu. Această Descoperire a fost adusă oamenilor în chip deplin de Însuși Fiul lui Dumnezeu întrupat, Domnul nostru Iisus Hristos, „*Lumina cea adevărată, care Luminează pe tot omul ce vine în lume*” (Ioan 1, 9). Mântuitorul a răspândit în lume Descoperirea dumnezeiască prin Sfinții Săi Apostoli și Ucenici, în Biserica întemeiată de El și intrată în istorie la Cincizecime.

11. Este cu puțință ca Dumnezeu să Se descopere oamenilor?

Este cu puțință. S-a susținut, totuși, de către unii înțelepți pagâni și de către unii eretici, că Dumnezeu nu Se putea descoperi oamenilor. Întâi pentru că Dumnezeu cel nesfârșit, cel nematerial, cel neschimbător și cel veșnic nu S-ar fi putut apropia și nu ar fi avut deci cum să fie cunoscut de către ceea ce este mărginit, trupesc, schimbător și trecător. În al doilea rând, dacă Dumnezeu S-ar fi apropiat de ființele muritoare, aceste ființe slabe și neajutorate nu ar fi reușit să cuprindă și să înțeleagă Descoperirea care li se făcea. Acei pagâni și eretici judecau așa pentru că ei socoteau pe Dumnezeu ca o putere nepersonală, lipsită de viață și mai ales de iubire.

Pentru noi, creștinii, nu sunt asemenea opreliști, fiindcă, după învățătura Bisericii, Dumnezeu este

o ființă personală, care poate avea legături cu alte persoane, și, deci, și cu oamenii. Sfânta Scriptură însăși ne învață că Dumnezeu a ținut, din cele mai îndepărtate timpuri, mereu legătura cu oamenii, adică dându-le Descoperirea Sa: „*În multe rânduri și în multe chipuri odinioară Dumnezeu grăind părinților prin prooroci, în zilele acestea mai de pe urmă a grăit nouă întru Fiul*” (Evr. 1, 1). Ca izvor al vieții și al iubirii Dumnezeu Se apleacă și Se descoperă continuu oamenilor. El nu e niciodată prea sus sau prea departe, pentru că El sălășluiește și în inimile noastre.

Descoperirea dumnezeiască privește pe oameni și ei pot s-o primească. Ei sunt „*chipul și asemănarea Lui Dumnezeu*” și, prin aceasta, îndreptățiți la cinstea descoperirilor de sus. Această cinste a mers până acolo încât Descoperirea deplină adusă de Fiul lui Dumnezeu pe pamânt s-a făcut prin întruparea Sa în om. Credinciosul poate primi Descoperirea dumnezeiască, apoi, și pentru că el însuși e mistuit de dorul fierbinte după Dumnezeu. Psalmistul lămurește aceasta zicând: „*În ce chip dorește cerbul izvoarele apelor, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule. Înselat-a sufletul meu de Dumnezeul cel viu; când voi veni și mă voi arăta feței lui Dumnezeu.*” (Ps. 41, 1-2). Un scriitor bisericesc arată astfel suspinul inimii sale după Dumnezeu: «*Că ne-ai făcut spre a Te căuta și nelinistit este sufletul nostru pâna nu se va odihni întru Tine.*»² Ca ființă înzestrată cu minte, întrucât este creat după «*chipul Lui Dumnezeu*», cum am spus, omul poate primi adevăruri din partea lui Dumnezeu. Acesta, în nesfârșita Sa înțelepciune ușurează căile de înțelegere a adevărilor date, în cei care s-au făcut vrednici de El printr-o viață aleasă și au primit harul Duhului Sfânt.

din *Invatatura de credinta ortodoxa, Editura Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, 1952*

Activitatea parohiala

In perioada ianuarie-aprilie a acestui an consemnam urmatoarele slujbe de incorporare in Trupul cel tainic al lui Hristos, botez si cununie:

Botezuri

Uram bun venit in biserica ortodoxa, sanatare si binecuvantare noilor increstinati: Eduard George Cercea, Rubiana Daphne Militaru, Daniel George Farcas, Leo Alexander Ionescu, Anita Paz Feldman, Irini Evelyn Vasilescu, Stephanie Elizabeth Nicolae.

Cununii

Au primit Taina Cununii Romulus Nicolae si Elyse Catherine Apolzan. Domnul sa binecuvinteze unirea lor si sa le daruiasca bucurii, buna intelegere si putere in lucrarea mantuirii!

Pregatirea si serbarea Invierii Domnului

Pregatirea de Sfintele Pasti

Multumim celor ce ati ajutat la curatenia ce a avut loc in sambata Floriilor in biserica si curte.

Deasemeni aducem multumiri si donatorilor pentru lumanarile de Inviere, a painii si vinului folosite la binecuvantarea painii ce se mai numeste si "Pasti".

Agapa dupa Sfanta Slujba a Invierii

Dupa postul lung, incarcat atat de lupta cu trupul cat si cea duhovniceasca, iata ca a sosit si mult asteptata zi a Sfintei Invieri a Domnului Hristos. Sfintele slujbe din noaptea Invierii ne-au luminat sufletul si inima. Nu a intarziat sa vina si rasplata trupului adusa de gustarea din bucatele noastre traditionale pregatite de dumneavoastra. Aducem multumiri fiecaruia si, in mod special, doamnelor din comitetul de femei al bisericii pentru organizarea agapei, pregatirea mesei si servire.

Picnicul din 19 aprilie

Multumim tuturor celor ce ati organizat, donat, muncit si participat la picnic. Din generozitatea dumneavoastra s-au strans \$3100. Domnul sa va rasplateasca!